

# ČECHO AUSTRALAN



ÚNOR 2009

[www.cechoaustralan.com](http://www.cechoaustralan.com)

**V tomto čísle:-**

Česká scéna očima Čechoaustralana - B. Semenov	2
Veselý anebo ještě lepší? - Glosa Miloše Ondráška	5
ODTUD A ODJINUD - IP	6
Pokračování Příběhu Běžce - Vlastík Škvařil	8
Místa hodná zmínky - Santini Residence	9
Monstrum na Letné - R. Gainer	10
Život je jen náhoda (4. pokračování) - Ante Schott	12
Úvaha o taxikaření - Ivan Kolařík	13
Anglické jahody - Recenze filmu	16



Great Ocean Road, Victoria, Austrálie

*Pane ať jsi stéblo trávy  
nebo obyčejný list  
prosím dej ať aspoň trochu umím  
ve tvých vzkazech čist  
prosím dej ať řeči stromů  
aspoň trochu rozumím  
ať vědí že se učím  
a že nic neumím*

*Dej ať zlomím svoji pýchu  
dej mi hledat pokoru  
když se trápím zbytečnostmi  
ať pohlédnu nahoru  
ať mi stačí dohlédnout na obzor  
který jsi mi dal  
ať se smírím se vším  
co jsi mi kdy vzal*

*A dej mi sílu snášet pokorně  
co změnit nemám sil  
odvahu abych to nač stačím  
na tomhle světě pozměnil  
a také prostý rozum  
který vždycky správně rozezná  
co se změnit nedá  
a co se změnit dá*

**Modlitba**

- Jan Skácel, moravský básník  
(7. února 1922 - 7. listopadu 1989)

zhudebněno -  
Hana a Petr Ulrychovi  
JAVORY



Svatý Mikuláš, Praha



### ČESKÁ SCÉNA OČIMA ČECHOAUSTRALANA

Miluji českou zem, už jsem o tom psala mnohokrát, vím. Bylo by s podivem, kdybych se po téměř čtvrtročním pobytu v Čechách nerozepsala opět o české scéně.

- Malé zpravodajství pro krajany, kteří nenavštívili v poslední době svou rodnou zemi, pomyslela jsem si a promítla v duchu své nové dojmy ze scény politické, ekonomické, společenské a kulturní. Události těchto scén se v České republice prolínají, ovlivňují se navzájem, vycházejí ze sebe a navazují jedna na druhou. A tu mi došlo, že je třeba kriticky se zamyslet nad mým neutuchajícím nadšením z české scény.

Čtenář únorového čísla si tak tentokrát nepočte o romantických procházkách po zasněženém nábřeží, o přátelských setkáních s milými lidmi v útulných hospůdkách, o vůních zimy ba ani o nádherném vánočním stromě na Staroměstském náměstí, letos důmyslně osvětleném „stékajícími sněhovými vločkami“. To vše bylo a bylo krásné. Není však možné nevidět a neslyšet problémy české scény.

Ty politické a ekonomické jdou jako všude ve světě ruku v ruce. Zde jsou znásobeny nepochopitelnými paradoxy. Současná pravicová vláda země je díky hlavním politickým představitelům sledujícím bezohledně především své osobní zájmy ve většinové nelibosti národa. Levicová opozice nabírá na síle, kráčí však po boku s komunisty, kteří jsou zákonem sice uznáni za zločince, nicméně jsou stále v parlamentu.

Do republiky jsem přiletěla v listopadu, krátce po volbách do Senátu. V poštovní schránce jsem objevila hlasovací lístky pro svůj volební obvod – ani jeden z těch uvedených kandidátů, kteří by mohli udělat kus dobré práce, posunout věci správným směrem a kteří nejsou v politice z vlastních ziskných důvodů, nebyl zvolen. Ještě hůře to dopadlo v krajích. Dozvěděla jsem se, že volební kampaň levice byla vedena „skvěle“. Voliči byli uplaceni levicí slibem zrušení poplatku 30 korun za návštěvu u lékaře, poplatku, který většina národa považuje za neúnosný. Přitom cena krabičky cigaret Sparty se pohybuje mezi 65 a 71 korunami, průměrná cena jednoho půllitru piva v hospodě mezi 29 a 33 korunami, zmrzlina mezi 20 a 30 korunami...

Poslouchám ráda rozhlasovou stanici Impuls. Hraje nejen „hezky česky“, ale dává posluchačům příležitost vyslovit své názory. A tak přede mnou defiluje každý den jistě zajímavá ukázka národa. Výrok, že dnešní komunisté už nejsou tak špatní, protože jsou hodní, napravil jiný do rádia volající posluchač, - jeho nový rok začal prý smutně, ztratili s manželkou práci, továrna byla zavřena, ale přesto je vděčný za to, že nežije v době, kdy se stály nekonečné fronty na banány, nebyl k sehnání ani toaletní papír a člověk nesměl promluvit pravdu.

Zdá se, že většina lidí zde však na tyto „dávné“ doby opravdu rychle zapoměla. Zajímalo by mne, kolik z nich se dívá na vynikající televizní Retro programy na ČT 1. S úžasem jsem sledovala pár pořadů, které vypovídaly s nemilosrdnou přesvědčivostí dobových dokumentů o tom, jak zmanipulovaně, nedůstojně potupně a kdyby to nebylo tragické až groteskné jsme žili pod komunistickými dogmaty té nešťastné doby.



Populární moderátor Jan Kraus tvrdí, že komunismus se do Česka už nevrátí, „už jsme očkování“. Dávka byla možná malá, ale aspoň nějaká. Myslí si, že tam, kde komunismus nebyl vůbec, nemají obranné látky, proto je v těchto zemích šance daleko větší. Že by hrozil kdy Austrálii? Můžeme však dát dnes za pravdu jeho názoru, že ke změně v historickém vývoji země české je třeba alespoň tří generací. Říká: „Ono to nejde, aby v hnusných rodinách najednou vyrůstali poctiví lidé. Ty rodiny mají vadné algoritmy, mladí to ochotně přebírají.“

Na vině bude i lhostejnost dnešního mládí. „Vadné algoritmy“ nejsou napravovány ani školou ani televizí. Vlastně přece jen mohu s trochou nadsázky říci, že něco bylo skutečně v době totality lepší - byla to silvestrovská televize. Humor, který si nacházel své stezičky v nemilosrdné cenzuře slova a tvorby, vytříbené herectví a zábava, špičkové estrádní výstupy komiků a zpěváků, jímavé pohádky a klasické filmy pro pamětníky... kam se na tehdejší pořady hrabou nové a svobodné televizní kanály Nova a Prima se svými trapnými současnými zábavnými programy. Sledujete hodiny laciného bulváru o tom, jak a co kdejaká bezvýznamná celebrita... přepnete, a to samé najdete u konkurence. Morální hodnoty zvrácené, kdo není nevěrný je hloupý, kdo nežije skandálem je nudný, kdo nekalí (*nepije*) nežije. Tož mladý, vezmi si příklad.

A jakpak je asi takové rodině z mnoha propuštěných třeba sklářského či textilního průmyslu, které se na obrazovce předkládají celebrity pořizující si dnes pro své pejsky diamantové obojky v novém psím butiku?

Že nenávisť, že hází všechny úspěšné do stejného pytle, že chce zpátky své sociální jistoty? Že zavisť, zatrpkle, sobecky? Je krize. K přejícnosti měl našinec odjakživa daleko, natož dnes. Nejsnadnější náplastí na bolest je kritika, nespokojenost, lhostejnost. A tak se nejde ani k volbám. A nebo jen, když za to něco dostanu, urvu kus žvance pro sebe. Třeba třicet kaček. Nač myslet na budoucnost národa, na principy demokracie, na svobodu? Vychytralí politici se radují, na svém písečku pracují, pracující si stěžují, a tak pořád dokolečka.

Je mi té krásné země líto. V republice je tolik schopných, chytrých a dobrých lidí. Jsou skutečně v menšině? V Praze je stále ještě blaze. Konjunktura zde drží jakousi setrvačností, v obchodech dosud blahobyt. Zastaví-li se však vývoz země, dopadne-li krize na automobilový průmysl, není zas až tak jisté, že zemi zachrání turismus jednoho z nejatraktivnějších měst světa. Ze všech stran je slyšet – ruštinu. Mocný soused to tu začíná opět ovládat, nikoli vojensky ale ekonomicky.

Globalizační proces se nevyhýbá ani Čechům, příliv Ukrajinců a Vietnamců je markantní, i tyto menšiny se výrazně podílejí na zvýšené porodnosti v zemi. Koncem listopadu eskalovaly problémy v romském ghettu Litvínova, jejich řešení zůstává velkým otazníkem.

Spory o radar se vedou celkem žabomyším stylem dál, přestože podstata jaksi vyprchala. Místní se stále mylně domnívají, že radar v Brdech bude středem zájmu nového amerického prezidenta. Podobná česká představa, že jsme „pupek světa“ se odráží i v pohledu na České předsednictví v Evropské unii. Je ovšem dalším paradoxem, že v době dvojí krize – ekonomické a lisabonské – mají EU řídit ti, kteří jsou k ní téměř nejostřejší.

Scény, které mne naštěstí většinou nezklamou, jsou scény divadelní. Snad představují určitou naději, že v nich národ bude i v budoucnu nacházet alespoň částečná rozřešení svého hledání a návrat ke skutečným hodnotám. V této souvislosti se musím zmínit o dvou baletech, zcela odlišných, při jejichž prožitku se dostavil pocit očistné katarze.

Prvním byla Smetanova Má Vlast, pojata netradičně jako baletní představení na prknech Státní opery Praha v dokonalém provedení jejího Orchestru a Baletu. Toto neobvyklé aranžmá lze jen těžko popsat slovy, mohu je z celého srdce doporučit každému, kdo bude mít možnost navštívit v dohledné době Státní operu – mladým divákům pro moderní baletní ztvárnění, starším pro nesmrtnost Smetanovy hudby, exulantům pro emotivní historický náboj a domácím pro věčnou připomínku o smyslu pojmu vlast. Světově oceňovaný mladý libretista, choreograf a režisér Ján Ďurovčík o svém projektu říká:

“Má vlast – dvě slova, dvě slovíčka, která jsou vším a ničím zároveň. Dvě slova, pro něž se dá žít i živořit, zmírat i umírat, milovat i nenávidět. Ale také se jen tak zeptat nebo ptát, co to je, nebo kdo to je? Jsem to já? Nebo strom na ulici? Nebo práce, kterou mám? Či práce, kterou již nemám? Je to řeka? Jsou to hory, nebo uranové doly? Místo, kde se smějí i pláču. Místo, z něhož utíkám, či místo, z něhož se nedá odejít, ani do něj vrátit...”



... hledáme odpovědi a objevujeme JEHO hudbu, nádhernou, vznešenou, ale hlavně pravdivou. Hledáme odkaz a souvislosti, hledáme JEHO „mou vlast“ v naší době.“

V tomto duchu se nese obsah celého baletu, každá symfonická báseň koresponduje vizuálně choreograficky i scénograficky s našimi dějinami. Tak například „Vyšehrad – Zrod, pýcha a pád“ vychází z historického období vzniku národa, který je symbolizovaný zvolna rozhořivajícím se světlem svolávajícím lid k sobě, k hoře Říp. Zástupy se slévají a vytvářejí pouto vzájemnosti, jejich splynutím se rodí silný a hrdý kmen, vyvolený k slavné budoucnosti. Zjevují se atributy národa - korunovační klenoty, český lev. Čechové prožívají věk míru, pokoje a lásky. Vprostřed zdravého a vzpřímeného života národa se rodí vztah dvou lidí – muže a ženy. Harmonii a naplněný pocit štěstí přetne spuštění železné opony, která odděluje zem od okolního světa. Spadnuvší mříž je poseta symboly náboženského, národnostního i politického útlaku, které se během staletí vznášely nad českým národem. Vzniklé svazky jsou rozbíjeny pomyslným klínem, nastává čas zabíjení, poprav, mučení, koncentračních táborů. Sužovaný národ odchází do „temna“.

Následuje „Vltava – Tepna národa“, další strhující vizuální taneční alegorie stékání potoků a říček, rudé kostýmy tanečnicků spolu se světelnými efekty v dokonalém jevištním pohybu jako tepny národa; krev tekoucí v člověku a rozvádějící život je zároveň symbolem lásky, milování, milostného aktu, nového života... Spojení klasického baletu a moderny par excellence.

Ten druhý balet byl na podobné téma, zážitek však daleko zemitější. Na baletu Pražského komorního baletu Pavla Šmoka jsem seděla v pražském divadélku v Dlouhé ulici obklopena samými malými dětmi, nejstarším mohlo být deset/jedenáct let. Menší seděly na klínech maminek a tatínek a vydržely být pozorné celou hodinu půvabně stylizovaného souboru známých Jiráskových Starých pověstí českých - O Čechovi, O Krokovi a jeho dcerách, O Bivoji, O Libuši, O Přemyslovi v syntéze zdařilých tanečních



a hereckých úseků. Moderátorem vyprávěné příběhy zapojily zábavnou formou dětské diváky do živého představení hádankami a hledáním odpovědí. A děti nadšeně prokazovaly své úctyhodné znalosti starých českých legend. Hrálo z toho u srdce a vlhly oči. Snad tedy přece jen ta třetí generace...

Miluji také australskou zemi. Její scéna není sice tak pestrá, tak dramatická a návraty mne dojmají možná méně. Je ale rozhodně méně komplikovaná a problematická. I v krizovém roce 2009.

**Barbara Semenov**



## Gzech Playgroup

Playgroup pro česky mluvící rodiče  
a jejich děti

Scházíme se každý pátek ráno  
od 9.30 do 11.30 v Alma Road Community Centre,  
200 Alma Rd., East St Kilda.

Prijďte se i vy podívat mezi nás.  
Všichni jsou vítáni.

Kontakt:

Marta Martin (0405 611 269)  
Martina Smith (0423 678 491)



*„V tomto cynickém století,  
v němž nás často děsí druzí  
a my opět děsíme je, a v němž  
se mnohdy lekáme, jak jsme  
vnitřně malí - on nás přivedl  
k tomu, abychom se ptali  
otázkou, která z nás může  
učinít velké lidi: co jsem udělal  
já pro druhé, jaké je mé srdce,  
za čím jdu, čemu sloužím,  
co je pro mne nejvyšší životní  
hodnotou?...“*



Slova evangelického faráře Jakuba Trojana pronesená před čtyřiceti lety nad hrobem Jana Palacha jsou stále aktuální. O smyslu oběti Jana Palacha bylo řečeno mnoho a přesto se zdá, že se málokdo v současné době skutečně zamýšlí nad hrdinstvím jednadvacetiletého studenta, který dal přednost ideálu svobody a důstojného života svých bližních před životem vlastním. Jan Palach chtěl svým tragickým činem zburcovat český národ z lhostejnosti k utužující totalitě a nesvobodě. Od té doby uběhlo čtyřicet let, prvních dvacet let totality se ke statečnosti vzchopilo jen pár, jinak převládl strach a lhostejnost. Lhostejnost ale přetrvává i po dalších dvaceti letech. Národ je svobodný, přesto je v éteru stále občas cítit všeničící cyničnost a vnitřní malost tolik vzdálenou odkazu čisté duše studenta, který se zachoval tak, jak by nikdo z nás nedokázal. ČT2 vysílala ve dnech 40. výročí upálení Jana Palacha nový smutný dokumentární pořad „Na téma... Oběť nejvyšší“, ve kterém se objevil i srdceryvný snímek „Ticho“ s mrazivým záběrem nemocničního lůžka a umírajícího mladého hrdiny. Nesmíme zapomenout!

## Diamond Plating Co. Pty. Ltd.

*Manufacturers of  
Precision Industrial  
Diamond Tools.*

14 Shearson Crescent  
MENTONE VIC 3194

Phone: 9584 5566

Fax: 9583 9339

### Glosa Miloše Ondráška

## VESELÝ ANEBI JEŠŤE LEPŠÍ?

Do Melbourne jsme přijeli z Port Moresby, kde jsme žili dva roky, krátce na to nás pozvali noví známí na Silvestra. Ten tehdy padl na den, kdy rozhlasová stanice SBS vysílala český večerní program, to nemohlo ujít pozornosti a tak jsme všichni poslouchali v očekávání jak se pobavíme. K tomu bohužel nedošlo, hlasatel mluvil bídnou češtinou, několikrát opakoval slovo "rezoluce". Mínil "předsevzetí" a snad ani tento český výraz neznal, jeho vyjadřovací schopnosti v naší mateřštině byly minimální a bůhví jak bylo možné, že zastával placené místo v českém vysílání. Trvalo pak několik roků než byl vystřídán. Čeština nového hlasatele byla bezchybná, pohybovala se ale v takových sférách, že se pro obecné pochopení příliš nehodila. To se netýkalo jen slovního projevu, ale i obsahu vysílání, vedoucí vysílání si volil po roce 1989 takové spolupracovníky v České republice, aby výhradně odpovídali jeho osobnímu vkusu. Největší problém jsem viděl v tom, že melbournský SBS program si nás nevšiml, místní aktuality ignoroval. Před několika měsíci SBS přestal česky z Melbourne vysílat. Důvod nebyl zveřejněn tak jako úmysl, zda dojde k obnově. Český program připravovaný v Sydney je podle mého soudu na dobré úrovni, melbournské a viktoriánské aktuality chybí, chyběly ovšem dobrých patnáct let i když se program připravoval v Melbourne. Slováci jsou na tom podle mého soudu daleko lépe.

Uvědomuji si, že nezávislá multikulturní SBS stanice mohla kladně zasáhnout do roztržky, kterou jsme zaznamenali v české melbournské pospolitosti. Jako by byl tento svár tabu, i když jsme všichni o něm věděli a velmi nepříznivě se do nás podepsal. Stále si udržujeme sounáležitost s mateřštinou a s národním životem. SBS mohla vhodným a citlivým způsobem po veřejné diskusi navrhnout, jak utlumit rozčilení na obou stranách a pokusit se o "nastolení míru". To se bohužel nikdy nestalo. Mám osobní zkušenost. Nikdy jsem se nepřikláněl k té či oné straně, pokoušel jsem se vždy o objektivní porozumění. Domníval jsem se, že cesta k nápravě by vedla přes upřímnou výpověď nespokojenosti z obou stran a uveřejnění tohoto jednání v Kvartu, Čechoaustralan tehdy ještě nevycházel. Sokolové mlčeli. Když došlo po odchodu starosty ke změně vedení Kvartu, byl jsem písemně požádán, abych s časopisem spolupracoval. Marně jsem navrhol, aby se vyvodilo "vyzpovídání" obou stran, doufal jsem i v jakési "pokání" a pak i "rozhrěšení" ke spokojenosti a klidu celé pospolitosti. Z Kvartu mi napsali, doslova, že se to "omílat nebude", na jeho stránkách se ale nikdy neobjevila ani jedna poctivě vysvětlující věta. Příčina rozkolu nebyla nikdy výborem Sokola veřejně objasněna, tak jako důvody vzájemného osočování a fantaskního obviňování. Písemně jsem se obrátil i na tehdejší starostku Sokola ve snaze najít smířčí řešení, moje snaha zůstala bez odpovědi. Ptát se patří k základním kvalitám lidského života, nebo je to vlastnost do starého železa? Odnaučili jsme se psát pravdu? K Masarykovi se již nehlásíme?

Zneklidněné ovzduší pak způsobilo, že v Melbourne vedle sokolského Kvartu začal úspěšně vycházet krajanský měsíčník Čechoaustralan. Důvody posuďte sami. Jak se dívat na tvrdošíjně přesvědčení, že pouze jedna strana má pravdu a ti ostatní do toho nemají co mluvit. Patří k naší národní povaze zásada, že za chybu může vždy někdo jiný?

Dr Hofírek založil kdysi v Melbourne Společenství nového řádu a vydával zpravodaj s citátem v nadhlaví:  
*I když s vámi nesouhlasím, dám život za to, abyste mohli svůj názor vyslovit.*

**Generální konzulát České republiky v Sydney** si dovoluje opakovaně oznámit, že z důvodu snahy pomoci těm z našich spoluobčanů, kteří bydlí ve větší vzdálenosti od Sydney a mají problémy s návštěvou našeho úřadu během pracovního týdne, byly zavedeny úřední hodiny i v některé vybrané soboty v měsíci.

**V měsíci únoru bude náš generální konzulát otevřen pro veřejnost v sobotu dne 7. února 2009**

od 09:00 do 11:30 hod. Tyto soboty budou vždy s předstihem oznamovány na našich internetových stránkách.

### Přerušění nabírání žádostí a vydávání cestovních pasů ČR

Od 1. dubna 2009 budou přijímány žádosti o vydání cestovních pasů s nosičem dat obsahujícím biometrické údaje o otiscích prstů. V souvislosti se změnami, které jsou s tím spojeny, budou poslední žádosti o vydání současných biometrických cestovních dokladů, tj. bez otisku prstů, přijaty nejpozději dne 13. března 2009. Již vydané biometrické cestovní doklady budou předány žadatelům rovněž nejpozději dne 13.3.2009 a poté až od 1.4.2009.



## ODTUD A ODJINUD



♣ Evropská unie sdružuje 27 států. Od 1. ledna 2009 se Česká republika dostala na půl roku do jejího čela, premiér Mirek Topolánek zaujme předsednické křeslo. Za pikantní pokládám to, že republika dosud nepřijala Lisabonskou smlouvu,

prezident republiky je vyhlášeným euroskeptikem a o přijetí Eura česká vláda bude rozhodovat až v listopadu. Za trapné pak to, že na Letné vyvěšená vlajka EU byla vandaly hned první den zničena.

♣ Slovenská koruna přestává platit, od Nového roku Slovensko zavedlo evropskou měnu. Slováci jsou aktivní i v Melbourne. Definitivně čínorodější než český spolek. Združení australských Slováků vo Viktorii a jeho ochotnické divadlo koncem minulého roku uvedlo hru Jana Polarika *Dobrodružstvo pri obzinkov*. Byl jsem překvapen velmi dobrou úrovní tohoto představení a přiznám se, nadšeně dojat. Nejen zlatou nití, která prolínala celý děj, udržet rodný slovenský jazyk, ale i scénickým zpracováním, hereckými výkony a v neposlední řadě skupinou včetně docela malých dětí a harmonikářem, všichni v krojích, zpívali národní písně a to překvapivě dobře. A navíc, toto melbournské Zdruzenie hostovalo na samém konci prosince dvou denní setkání a rokování zástupců slovenských spolků z celé Austrálie. Nemáme co závidět?

♣ Před několika lety přijela z Bratislavy do Sydney tehdy šestnáctiletá tenistka Jarmila Gajdošová, nevrátila se a nyní žije v Melbourne. Dosud usiluje o udělení australského občanství, v únoru se vdává v Albury za australského tenistu a to snad urychlí vydání zdejšího pasu, aby se mohla zúčastňovat turnajů i mimo Austrálii. Slovenský tenisový tým (Cibulková a Hrbatý) vyhrál začátkem ledna v Perthu Hopmanův pohár.

♣ Těsně před Vánocemi přijel na Šumavu ze Spojených států ř.k. biskup Petr Esterka. Mši celebroidal s P. Hrdinou a oznámil, že v brzké době bude z České republiky do Sydney vyslán nový kněz, náhrada za P. Šimka. Biskup při tomto oznámení žádal, abychom kněze, který bude také zajíždět do Melbourne, ze všech sil podporovali, neměl na mysli jen modlitbu. Ministerstvo zahraničních věcí České republiky vysílá a financuje učitele češtiny v krajských pospolitostech, nemohlo by ve spolupráci s českými církevními úřady podporovat kněze? Z Austrálie nedávno odešel slovenský kněz P. Vojtko, byl by to kacířský návrh poslat k nám do Melbourne duchovního, který by měl v pastorační péči Čechy i Slováky?

♣ Tento rok se připomíná půlstoletí od úmrtí hudebního skladatele, exulanta, Bohuslava Martinů. Ovlivnil světovou hudbu 20. století. Pražské jaro, Janáčkův máj, Moravský podzim, Národní divadla v Praze a v Brně,

opera v Curychu a další uvedou Martinů díla do svých programů, tak jako vídeňští a berlínští filharmonikové, orchestry BBC, Norrköping atd. Australská rozhlasová stanice ABC FM zařazuje nyní do programu téměř denně skladby B. Martinů včetně česky zpívané opery Špalíček.

♣ Novým tiskovým mluvčím Komunistické strany Čech a Moravy se stal Josef Tomáš, který byl v roce 1994 odsouzen za antisemitismus, hanobení národa a rasy, tyto názory publikoval v extrémním pravicovém časopise Týdeník politiky. Pak spolupracoval s rozhlasem, televizí a stal se komunistou.

♣ Informační služba českého Ministerstva zahraničních věcí uvádí, že v Austrálii a Oceánii žije kolem 27 tisíc Čechů. Na webové stránce Českého rozhlasu jsem četl rozhovor s ředitelkou českého vysílání SBS v Sydney, při této příležitosti uvedla, že její český program sleduje padesát tisíc posluchačů.

♣ Třicetiletá Blanka Svobodová, která přijela do Sydney studovat turistický ruch a shrnula své velezážitky do nedávno v ČR vydané knížky *Když doma bylo v Austrálii*, zase autoritativně tvrdí, že nás tu žije třicet tisíc. Přiznám se, že literární "díla" z pera krátkodobých návštěvníků nemám v oblíbenosti, vyznačují se povrchností a nepřesnostmi. Zdůrazňuje, že se u nás hemží šváby a ze stromů padají pijavice.

♣ Nejvyšší purkrabství Pražského hradu uspořádalo výstavu betlémů ve spolupráci se Spolkem českých betlémářů. Byly tam vystaveny betlémy dřevěné, papírové, perníkové či keramické a jesličkové archy. V jindřichohradeckém muzeu bylo vystaveno třicet betlémů z dílen jak profesionálních řezbářů, tak domácích kutilů. Nejvíce pozornosti poutal největší mechanický betlém na světě Tomáše Krýsy (1838-1918). V Hodoníně bylo přes Vánoce vystaveno čtyřicet betlémů, největší, šestimetrový, s figurkami ve slováckých krojích. Jiné byly vyrobeny např. z plodů magnolií, plechových víček nebo kukuřičného šustí. Češi ale oslavili svátky a Nový rok daleko od Betléma - silnějším pivem, od 14 stupňů a více. Podle tradice se prý vánoční piva koření, nejčastějšími přísadami je vanilka, koriandr nebo skořice. Ve Zvíkovském Podhradí na Písecku zase proběhla soutěž "Český kapr". Vítězem se stal dvaadvacetiletý Ota Koráb, který servíroval zprudka opečeného kapra s krocketkou z italského rizota, fenyklovou sedlinou, křupavou zeleninou a šalotkovou omáčkou. Moje manželka zase v Melbourne servírovala smaženou rybu s bramborovým salátem a bylo to vítězství na celé čáře!

♣ Český fotograf Josef Koudelka přivezl do Ameriky svůj soubor snímků, které s nasazením života pořídil v Praze během invaze vojsk Varšavské smlouvy v srpnu 1968. V Novém Yorku výstava vyvolala velkou pozornost, podle přání autora nyní putuje po univerzitách, aby se mladí Američané dozvěděli o sovětské agresi, o které nic neví. Americký časopis

National Geographic uveřejnil žebříček stovky nejkrásnějších míst na světě. Na 16. místě se umístil Český Krumlov – před Sydney a Veronou. Praha se v seznamu neobjevila. V čele stál benediktinský klášter v rakouském městě Melk, hned za ním kanadská Ottawa.

♣ V Brně bylo koncem minulého roku otevřeno Muzeum českého a slovenského exilu 20. století. Expozici připravili ve vlastním objektu i nám v Melbourne známí Sabina a Jan Kratochvílovi. Zahájení se zúčastnil ministerský předseda Mirek Topolánek, který tam prohlásil, že Česká republika má ke své emigraci dlouhodobě hanebný přístup a do chování občanů se stále vrací předsudky vůči exulantům z komunistické minulosti. Podle Topolánka se stále nedaří celonárodní shoda mezi těmi, kteří zůstali doma a těmi, kteří opustili vlast.

♣ Dvaapadesátiletá exulantka Martina Navrátilová, devítinásobná vítězka Wimbledonu, skončila druhá za hercem Joe Swashem v britské "reality show". Natáčení ji zavedlo do australské buše, prohlásila: „Bylo to drsné, nikdy jsem nečelila takové výhni, hadům a pavoukům. Zjistila jsem, že se dokážu dobře přizpůsobit a navazovat přátelství s lidmi, se kterými jsem se dosud nesetkala“.

♣ Evropská unie připravila seznam nevídaných zvířat a rostlin deroucích se do Evropy a ohrožujících životní prostředí s ekologickým a ekonomickým dopadem. V České republice se takovým nevídaným přistěhovalcem stal bolševník velkolepý, rostlina, která lidem působí popáleniny. Na jižní Moravu se dostal z Maďarska šakal čabrakový a nebyl to uprchlík ze zoologické zahrady.

♣ Westminsterská synagoga v Londýně od roku 1960 používá při bohoslužbách svitky tóry původně patřící do Horažďovic. Přes 1500 takových svitků, které Němci v letech 1939-45 převezli do Prahy ze zničených českých a moravských synagog, koupil od československé valuty potřebné vlády londýnský mecenáš. Nyní nadací spravované svitky půjčuje židovským náboženským obcím po celém světě. Westminsterská synagoga při slavnostní bohoslužbě uctila památku horažďovických a přeštických Židů, kteří zahynuli během holokaustu. Takové pietní akce se pořádají všude, kde jsou nyní uloženy svitky tóry z Čech a Moravy. České dráhy vypraví 1. září tohoto roku vlak, který připomene, že před 70 lety Angličan Nicolas Winton zorganizoval přepravu 669 dětí židovského původu z tehdejšího protektorátu do Velké Británie a zachránil je před deportací do koncentračních táborů.

Vlaková souprava pojedje po trase totožné s tou v roce 1939, tedy z Prahy přes Německo do holandského přístavu, bude tažena parní lokomotivou a složená z dobových vagónů. Ve vlaku pojedou někteří ze zachráněných nebo jejich potomci, cesta bude provázána společenskými a kulturními akcemi. Organizátoři věří, že v Londýně vlak a cestující přivítá Sir Nicholas Winton osobně, kterému v té době bude sto let.

♣ V Jekatěrinburku byl odhalen pomník čsl. legionářům, kteří na sibiřské magistrále položili své životy v letech 1918-19. Takové uctění tam bylo zamýšleno hned po skončení 1. světové války, bolševická revoluce to ovšem zhatila. Můžeme být potěšeni, že památník byl odhalen právě ve dnech, kdy se připomínalo 90. výročí vzniku československého státu. Slavnosti se zúčastnili představitelé Čsl. obce legionářské a místní činitelé.

♣ Domnívám se, že krajanské pozornosti unikl předvánoční koncert varhanního virtuóza Pavla Kohouta z Prahy, hrál podle mého úsudku vynikajícím způsobem skladbu pro varhany a orchestr A. Guilmanta v Melbourne Town Hall. A znáte největší melbournskou tajnost? V předměstí Collingwood na Johnston Street číslo 11 najdete podnik zvaný "Koliba – Czech and Slovak Restaurant". Jenže není v provozu, jak hlásá cedulka na dveřích. Dočkáme se tam kapustnice, halušek s brynzou, svíčkové, povidlových tašek a plzeňské dvanáctky?

♣ Čechoameričan Miloslav Rechcigl genealogicky "vypátral" jak bylo uveřejněno na webových stránkách Českého rozhlasu, že Barack Obama je potomkem českých králů. Náš krajan tvrdí, že bílá babička zvoleného amerického prezidenta měla britské královské předky a tudíž i české královské předky. Rechcigl říká: "Tak se mi podařilo jít od Obama ke králi Edwardu III, od toho k Edwardu I. a od toho ke králi Vratislavu II. To byl první český král. Pak jsem se dostal k Bořivoji a svaté Ludmile." Nebyl to litfík Ludmily z mělnických vinogradů?

## IP





### PŘÍBĚH BĚŽCE

*- volné pokračování z deníku Vlastika Škvařila,  
upraveno pro Čechoaustralana*

Coober Pedy na nás zanechala zvláštní dojem. Podzemní obchody, restaurace, obydlí, dokonce i katolický kostel pod zemí. A směs různých národností, hlavně Řeků a Italů, kromě aboridžinců, kteří však bohužel nedělají na nikoho dobrý dojem. Člověk se jim musí vyhýbat. Caravan Park je obehnaný plotem a brána se na noc zamyká, aby tam žádný nepovolaný nemohl. Také jsme se setkali s jedním Čechem, který odešel v roce 1968, zrovna tak jako my. Jmenuje se Viktor a je hledačem opálů. Žije tam už desítky let a říká, že se mu ten způsob života zamlouvá a neměnil by to za nic jiného. Byl by nám rád ukázal jeho důl a další zajímavosti, ale to odpoledne se přihnala strašná vichřice, vzduch plný písku, sotva bylo vidět, dokonce jsme museli sundat střechu na našem voze, jinak by nám ji víchr roztrhal na kousky, ven vyjít vůbec nešlo.

Ještě předtím, než se tak rozfoukalo, jsme udělali velký nákup. Doplňili jsme zásoby jídla, koupili pět desetilitrových kontejnerů pitné vody – voda je tady vynikající. Jsou z ní odfiltrované všechny minerály, takže je velmi měkká, dobře chutná a je radost se v ní osprchovat. Až dosud byla voda všude přímo z podzemí a nedala se ani pít a mýdlo vůbec nemydlo. Teď po odjezdu z Coober Pedy to začne zase tak.

Vichřice pokračovala dlouho do noci a tak jsme se moc netěšili na ráno až zase vyběhneme. Někteří lidé předvídali, že to tak bude trvat asi čtyři týdny. Naštěstí neměli pravdu. Ráno bylo nádherné, modrá obloha a ani vánek. Na cestu jsme vyrazili brzy ráno. Po pár kilometrech jsme odbočili doleva na východ směrem na William Creek, opět po nedlážděné silnici.

Mírný větřík pofukoval do zad a pomáhal mi pohybovat se celkem rychle. Velice malý provoz, za celý den jsme potkali jen šest aut a jeden autobus. Už zdáli jsem viděl, že zastavil tam, kde měla být zaparkovaná Jožka, ale campervan se z dálky zdál jakýsi nízký. Viděl jsem postavy, jak vybíhaly z autobusu na druhou stranu cesty a měl jsem takový nepříjemný pocit, že se asi něco přihodilo. Za chvíli vidím, jak mi pár lidí vybíhá naproti a velice jsem si oddechnul, když jsem zjistil, že Jožka stála s autem v takové dolince a proto se to zdálo tak divné. Autobus byl plný studentů ze školy ve Viktorii. Všichni včetně učitelů měli velký zájem o to, co děláme a strávili s námi asi půl hodiny. Nakoupili od nás plno šátků s motivy Canteen a celkem jsme od nich nasbírali 165 dolarů. Málokdy se stane, že autobus plný studentů na výletě má zájem o něco jiného než sami o sebe.

Když jsme projížděli Západní Austrálií, tak jsme si mysleli, že jsme projeli pořádnými pouštěmi, ale proti tomu, co je tady v Jižní Austrálii, je to úplná nula. Asi šedesát kilometrů samá kamenitá poušť, ani keříček, absolutní rovina jako placka. Cestou jsme projeli kolem



plotu, který zabraňuje dingům, aby se dostali do míst, kde se pěstuje dobytek a ovce. Tento plot začíná na Gold Coast v Queenslandu a končí na Bight v Západní Austrálii. Je to skoro neuvěřitelné, ale je to pravda, že je dlouhý přes 9 600 kilometrů! Brzy poté jsem uviděl jednoho dinga. Velice zvědavě se na mě díval, asi ještě neviděl takovou věc hýbat se po silnici. Přiblížil se ke mně asi na 50 metrů a když projíždělo kolem auto, tak se vzdálil, ale když přešlo, tak mě zase následoval v uctivé vzdálenosti asi dva kilometry, než ho to nakonec omrzelo. Podařilo se mi udělat pár pěkných fotek. Potom jsme ještě viděli dva emu, australské pštrosy, a tak jsme byli velice spokojeni.

William Creek je známé tím, že je to nejmenší osada v Austrálii a také tím, že je obklopeno největší dobytčí farmou na světě – Anna Creek. Její rozloha je 30 113 čtverečních kilometrů, skoro polovina velikosti České republiky! Moc toho dobytka tam asi nemají, vždyť je všude kolem samá poušť, ale přesto exportují ročně přes 6000 kusů, hlavně do USA, Japonska a Jižní Koreje.

Zašli jsme si tu na večeri do velice unikátního Hotelu, byl založen v roce 1887 a je zapsaný Památkovým úřadem. Uvnitř jsou všechny stěny a stropy ověšeny různými suvenýry od návštěvníků z celého světa. Je to tady typický australský "outback", nemohu najít vhodné české slovo, které by to přesně vystihlo, protože u nás takové odloučené končiny prostě neexistují. Stovky kilometrů na všechny strany je jenom pustina, ale ne nelákavá. Já jsem to poznal, když jsme měli závod přes Simpsonovu poušť. Tenkrát jsem pochopil, proč se ti lidé pořád do té pustiny vracejí. To se nedá vysvětlit, to se musí prožít, aby to člověk pochopil.

Tato část Austrálie je plná historie z 19. století, kdy se různí odvážlivci snažili proniknout do nitra kontinentu a přinést sebou civilizaci. Po pár hodinách běhu jsem narazil na pozůstatky telegrafní linky, která spojovala Darwin s Adelaide. Byla dokončena v roce 1872.

Cesta z William Creek do Marree je dlouhá 209 km a vede podél staré železniční tratě Old Ghan, která byla dokončena v roce 1878 a fungovala až do roku 1980, kdy otevřeli novou trať do Darwinu a tato zanikla. S jejím zánikem zaniklo také mnoho





### Místa hodná zmínky

Podobně jako autor předchozí reportáže, krajan z Tasmánie a ultra maratonec napříč Austrálií, i já jsem si zašla do velice *unikátního* Hotelu, který byl však pravděpodobně zcela odlišný od onoho místa v „outback“ odloučených končinách světa. Tento byl v samém srdci nejen Evropy ale přímo v samotném středu jejího srdce, v jedné z jeho nejkrásnějších ulic, která již dlouhá staletí tepe bohatým životem slavného města.

Historie pražského domu v Nerudově ulici číslo popisné 211, kde v současné době sídlí Santini Residence, se datuje již od 16. století, kdy byl dům zvaný dříve Valkounský přestaven, stejně jako okolní domy po požáru v roce 1541, dle raně barokního návrhu Kryštofa Dienzenhofera. Roku 1601 byl koupen Kašparem, bratrem Kaplíře ze Sulevic, popraveném na Staroměstském náměstí. Vrcholně barokní úpravu získal dům v letech 1705-1727, kdy patřil slavnému baroknímu architektu Janu Santinimu Aichlovi.

usedlostí a dnes jsou tady jenom pozůstatky a zbořeniny, i když některé z těch stanic jsou ještě udržované jako historické památky. Já jsem chvíli běžel po té trati a obdivoval jsem se houževnatosti mužů, kteří tuto trať stavěli v takových tvrdých podmínkách. Kolik mostů museli postavit, kolik kopců prokopat a to vše s velmi primitivním vybavením a ubytováním. Nasbíral jsem několik ručně udělaných hřebů, kterými byly kolejnice přitlučeny k prazcům a snažil jsem se vžít do těch dob, kdy všechno bylo tak těžké a komplikované. Tito lidé jsou pro mne ti opravdoví hrdinové, kteří položili základy k vybudování moderní a prosperující Austrálie.

*pokračování*



Malované trémové stropy v Santini Residence na Malé Straně



WORLD-WISE  
TRAVEL

- cestovní kancelář  
se přestěhovala...

Jsme Vám k službám na nové adrese:-

Unit 1.10, Level 1, Wheelers Hill Business Centre  
202 Jells Road, Wheelers Hill 3150

**Volejte Micka Potůčka na 95187600,**  
**Email:- mick@world-wise.com.au**

• přes 25 let ve službách  
spokojených cestovatelů •

Dodnes se z jeho práce zachovaly zvláště římsy. Když Santini zemřel, dům koupil v dražbě proslulý zlatník Diesbach, který nechal přistavět třetí patro. Levý vchod do domu je doplněn reliéfem Medúzy, nad pravým vchodem je kartuš a vedle hlavička. Nad okny 2. patra je oválná kartuš s malbou Panny Marie a Nejsvětější Trojice. Ve vnitřním traktu jsou na fasádě umístěny dodnes funkční sluneční hodiny. Měšťanský dům sloužil svým nájemníkům až do roku 2002, kdy byl uzavřen. V tomto roce také započala náročná, ale velice citlivá rekonstrukce celého objektu, která zachovala původní dřevěné malované stropy, žebrové klenby, nástěnné fresky a dobová porcelánová kamna.

Procházíte rezidencí a máte pocit, že jste na zámku nebo v pohádce. Každé apartmá, každý pokojíček má



své vlastní jméno a svůj charakter. Balzám pro cestovatele unaveného stereotypem neosobních hotelových pokojů, tím spíš, že luxus v Santini Residenci není nad poměry. A kouzla historické Prahy čekají přímo na prahu rezidence. Víím už, kam posílat své australské přátele, kteří neodolají mým ódám na nejkrásnější město světa.

Do tohoto půvabného butikového hotelu mne zavedla Věra Suchá, ředitelka cestovní kanceláře ANNO travel, o které víím, že je kouzelnicí ve svém oboru. Cestovnímu ruchu se věnuje s neutuchajícím nadšením a energií téměř dobré čtvrt století. Pro své zákazníky dokáže opravdové zázraky, žádné přání klienta není pro ni nemožné. Na bázi takto navýšené profesní laťky si během let vypěstovala širokou a věrnou klientelu cestovatelů, pro které je schopna vytvořit na míru nejrozmanitější incentívni zájezdy ať už na území České republiky či daleko za jejími hranicemi. Zahraniční návštěvě připraví pomyslení, ukáže nejlépe utajované kouty vlasti, místa hodná zmínky. Se stejným odhodláním je připravena zorganizovat českým zájemcům třeba i výlet do „outback“ pouště a nehostinného leč magického kraje opálů a „dreamtime“ legend naší adoptované Austrálie.

Barbara Semenov

(vííce na [www.anno-incentiva.cz](http://www.anno-incentiva.cz),  
[www.santiniresidence.com](http://www.santiniresidence.com))

*Při listování v internetových stránkách jsem náhodou našel odkaz na Váš internetový časopis Čechoaustralan a tak jsem si jej otevřel. Našel jsem tam několik zajímavých věcí i pro „Čechoaustriana“ a velmi se líbilo jeho provedení. Já jsem Čechorakušan a od roku 1968 žiji ve Vídni. V Rakousku existuje také několik krajských periodik, ale žádné internetové. Začátkem září vyšel v pražském nakladatelství ARSCI můj román „Žulový Stalin“ o osudech lidí kolem stavby Stalinova pomníku v Praze. Chtěl bych se na vás obrátit s prosbou o zprostředkování informace o tomto románu ve Vašem časopise. Ve Vídeňských svobodných listech a v KLUBu o knize vyšly obsáhlejší články a měly velmi dobrý ohlas u čtenářů, tak jako samotná kniha. V zahraničí žije mnoho emigrantů z roku 1968 a to jsou ročníky, které dobu v mém románu popisovanou dobře pamatují a mnozí z nich dokonce i „frontu na maso“, jak se sousoší na Letné říkalo...  
Rudla Cainer*



### MONSTRUM NA LETNÉ

Obří socha sovětského vůdce Josifa Vissarionoviče Stalina, která v padesátých letech, na počátku komunistického režimu, sedm let z Letné shlížela na Prahu, opět ožila v nedávno vydané knize **Rudly Cainera Žulový Stalin. Osudy pomníku a jeho autora.**

Snad každý národ na světě má ve své historii doby, na které je hrdý. Právě tak má ovšem i údobí, kterými se chlubí nerad a na která by nejraději zapomněl. V učebnicích se o nich mnoho nepíše a tak se o nich mládež málokdy dozví. Zvláště zatvrzele se mlčí o době, kterou prožili naši rodiče a na kterou se zčásti ještě pamatujeme i my. Tragický příběh vynikajícího umělce, akademického sochaře Otakara Švece, autora vítězného návrhu Stalinova pomníku na Letné, který se odehrával v pohnuté době tvrdého komunistického teroru padesátých let, je obsahem této knihy. Na pozadí skutečných událostí jsou v knize popsány skutečné osobnosti některých politiků a umělců. Kniha si ovšem neklade za úkol být historickým dokumentem, je pouze obrazem doby. Příběhy jsou smyšleny a doplněny postavami, které měly za úkol stmelit děj v jeden celek.

Dva skutečné, souběžné osudy vystihují tragedii doby. Osud druhého nejmocnějšího muže ve státě, generálního tajemníka ÚV KSČ Rudolfa Slánského, a osud obludného Stalinova pomníku - největšího pomníku v Evropě – postaveného na Letenské pláni v Praze.

Je neuvěřitelné, jak dokázaly strach o vlastní život a zbabělost pokřivit charaktery lidí ve špičkových pozicích. Ze strachu ze Stalina a na jeho příkaz změnili zákony ve frašku a na základě pokřiveného práva zničili životy tisíců nevinných lidí. Ve snaze

### Advokátní kancelář

M. Kantor solicitors

500 Collins Street, Melbourne 3000

Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311

zavděčit se mocipánům z Kremlu posílali na smrt své letité kamarády a věrné spolubojovníky. Stejná patolízalská snaha zavděčit se Stalinovi dala vzniknout absurdní myšlence na bombastický monument. Neměli bychom zapomenout, že v této zlé době naší historie byli u moci komunisté, a to jak v roce 1948, tak i v roce 1989. Celých čtyřicet let nám vládli lidé stejného ražení, vychovaní a školení ve stejném duchu. A i po „sametové revoluci“ zůstali komunisté na svých vedoucích místech v úřadech, v armádě, u policie, ve vysokých funkcích i ve výrobě.

Žulové monstrum dalo před půl stoletím vyniknout šikovnosti a řemeslné zručnosti obyčejných lidí.

Na jeho uskutečnění pracovaly tisíce lidí v atelierech, v lomech, v konstrukčních kancelářích a výzkumných ústavech.

Na staveništi byly zaměstnány stovky kopáčů, betonářů, lešenářů, zedníků, zahradníků. Zvláště umělci a kamenosochaři se museli vypořádat s problémy, které pro ně byly zcela nové.

Vzniklo tak obrovské sousoší osmi postav po stranách pomníku v čele se sochou Stalina. Pomník vysoký 35 metrů a těžký tisíce tun.

Do pomníku, který se do Prahy nehodil a Pražanům byl cizí, bylo vloženo nezměrné úsilí a snaha o dokonalou práci. Bylo to sousoší, jaké předtím nikdo nikdy nedělal. Přes všechny velké technické potíže se zdařilo, bylo to řemeslnicky perfektně provedené dílo, na které byli všichni, kdo na něm pracovali, právem pyšní.

Stalinův pomník, pomník postavený na věky, by skutečně svou kvalitou věky překonal.

Ale místo navěky setrval na Letné pouhých sedm let.

Nedotknutelný a oslavovaný Stalin se během této krátké doby stal zločincem. Byl jím samozřejmě již dávno, ale teď se o tom smělo veřejně mluvit.

První tajemník ÚV KSSS Nikita Sergejevič Chruščov vymyslel pro jeho zločiny termín kult osobnosti. Stalinova nabalzamovaná mrtvola musela být odstraněna z Mauzolea na Rudém náměstí v Moskvě a Stalin skončil v kremelské zdi. Stovky Stalinových soch musely být v celém tehdejším Sovětském svazu odstraněny.

S výjimkou jeho rodné Gruzie. Gruzínci si svého velikána vzít nedali. Kdyby v roce 1962 nedal Chruščov povel k odstranění Stalinova pomníku, byl by na Letné dodnes.

Stejná klatba postihla všechny pohlavary východního bloku a také Klementa Gottwalda. Vztahovala se ovšem i na jejich modly. Osudy pomníků komunistických zločinců byly zpečetěny. Musely zmizet. Také nabalzamovaná Gottwaldova mrtvola byla z Památníku na Vítkově odstraněna, zpopelněna a později uložena na hřbitově.

S malými pomníky byly malé problémy. V noci přijel jeřáb a sundal panáka ze soklu. S obrovským Stalinovým pomníkem na Letné to byl problém obrovský.

Ústřední výbor strany, opět poslušný pokynů z Moskvy, rozhodl o odstřelu monumentálního sousoší. Příznačné pro tuto dobu bylo, že v tomto ÚV KSČ ještě stále zasedali mnozí z funkcionářů, kteří jeho stavbu nadšeně podporovali a halasně oslavovali jeho dokončení. Nyní hlasovali pro jeho odstřel. Sedm let není mnoho.

Obrovský žulový a železobetonový monument nemohl být odstřelen najednou, nebezpečí poškození okolních budov a mostu pod ním bylo příliš velké. Kameníci proto museli Stalinovu hlavu rozbít po částech, ostatní díly se odstřelovaly na několikrát. Také na demolici pracovali někteří, kteří se podíleli na jeho stavbě.

Ti ovšem neviděli jen pád nenáviděné modly, bylo jim líto, že jejich poctivá práce přišla nazmar.

Kdyby v roce 1962 nedal první tajemník Komunistické strany Sovětského svazu Nikita Sergejevič Chruščov povel k odstranění Stalinova pomníku, byl by na Letné dodnes. Také dnes by rušil panorama Prahy, stejně jako tehdy. Stál by za Čechovým mostem jako němý svědek činů toho systému, který znázorňoval.

Obrovských prostor pod pomníkem se mohlo využít k muzeálním účelům, jak se původně předpokládalo.



**JOSEF CHROMY**  
TASMANIA

TASTE THE EXPERIENCE.

“Star of 2008” - Australian Wine Business Magazine - Joe Chromy  
“Sweet Wine of The Year” - Sydney Morning Herald. Josef Chromy Botrytis Riesling  
“Best Value For Money Red Wine” - Good Australian Wine Guide. Pepik Pinot Noir  
“Josef Chromy DELIKÁT Riesling - A great All rounder” Hobart Mercury

*The Josef Chromy cellar door restaurant, vineyard and winery is located at Relbia, a fifteen minute drive south of Launceston in Northern Tasmania and just a short distance from the Launceston Airport.*

*Josef Chromy OAM (Medal of the Order of Australia) is recognised for his commitment and contribution to quality food and wine in Tasmania.*

*Producing elegant wines from premium cool climate fruit. Varieties grown include Pinot Gris, Sauvignon Blanc, Chardonnay, Riesling, Gewurtztraminer and Pinot Noir. Additionally the production of premium sparkling wine and Botrytis Riesling, make for an expansive and exciting portfolio.*

*In just 2 short years Josef Chromy Wines have amassed over 9 trophies and 90+ medals making it one the most successful launches in the history of the Tasmanian Wine Industry. For wines sales or restaurant bookings please contact:*

Josef Chromy Wines Pty Ltd  
370 Relbia Road Relbia  
Tasmania, Australia 7258  
Phone: +61 (0) 3 6335 8700 Fax: +61 (0) 3 6335 8774  
Email: [wine@josefchromy.com.au](mailto:wine@josefchromy.com.au) Web: [www.josefchromy.com.au](http://www.josefchromy.com.au)

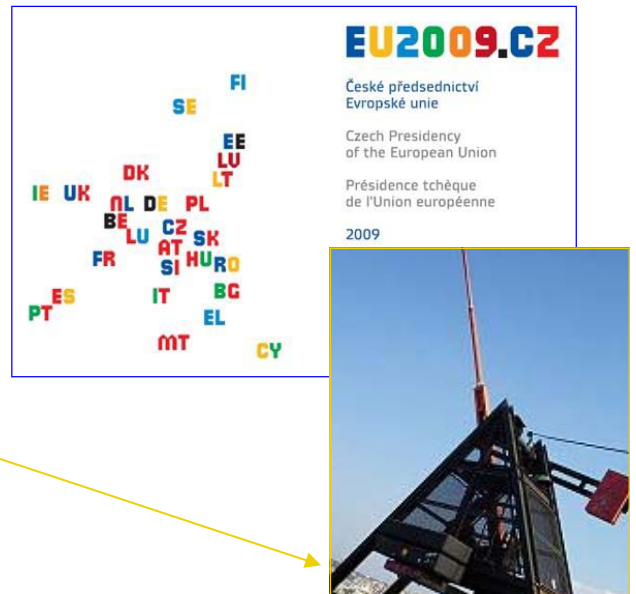


Nyní je na místě, kde před padesáti lety stálo Stalinovo žulové monstrum postavené na věky, metronom, symbol vrtkavosti dějin. Sochař Vratislav Novák vytvořil v roce 1991 velké kyvadlo, které ukazuje nezadržitelný chod času. Kyvadlo se ovšem kývá pouze tehdy, když se najde sponzor k provozu elektrického motoru který jej pohání.

Kyvadlo bylo v první minutě nového roku 2009 rozsvíceno a zůstane tak po celou dobu šestiměsíčního českého předsednictví EU až do jeho konce 30. června. Je na něm mimo jiné znak EU a logo českého předsednictví.

"Pyramida strojovny je modře osvětlena a nese znak EU, červené taktující kyvadlo je zvýrazněno po stranách bílou a modrou diodovou lištou.

Vláda metronom s kyvadlem využila v souvislosti s Evropskou unií již podruhé. Poprvé to bylo v roce 2003, tedy ještě v době, kdy nebyla země členským státem a kdy se ocitla před referendem o českém vstupu do EU. Kyvadlo se tehdy až do rozhodnutí lidí pohybovalo od "ano" k "ne". Kinetická plastika "Stroj času" byla vybudována jako dočasná stavba v roce 1991 u příležitosti Všeobecné československé výstavy v Praze dle návrhu Vratislava Nováka. (Pozn. red.)



### „ŽIVOT JE JEN NÁHODA“

- i když ne vždycky, připouští Ante Schott

Náhodnou rozhodně nebyla invaze do Čech Německou armádou roku 1939. Ta byla Hitlerem plánovaná už leta. Po zřízení protektorátu se sice veřejná doprava změnila zleva doprava do slova přes noc, ale k dalším radikálním změnám přece jen tak rychle nedocházelo. A tak se stalo, že jsem ještě stačil složit svou první státnici, než byly na podzim 39 zavřeny „dočasně“ všechny vysoké školy. Ale v té době moje malá rodinka už stejně mlela z posledního. A já byl stejně rozhodnutý práva přerušit a najít si nějaké zaměstnání, abych udržel své mladší sourozence a legální svěřence na gymnáziu do maturity. Stalo se ovšem zcela nečekaně, že současně se mnou si začalo hledat zaměstnání tisíce vysokoškoláků po zavření univerzit. Důvodem jejich zavření byla zřejmě obava „protektora“ Heydricha, že by se z nich stala centra protiokupačního odboje. Slovákům Hitler povolil vlastní „Štát“ a tam univerzity přežily. Že se mně přece jen podařilo najít kancelářské místo, bylo jen zásluhou mého židovského spolužáka a přítele Jirky Platovského, jehož strýc byl ředitelem pražské odbočky italské pojišťovny. Necelý měsíc po mém přijetí on sám dořediteloval a asi za rok nato byl dočasně přesídlen do Terezína. A s ním i dalších 26 členů jeho blízkých příbuzných. Mezi nimi byl i můj kamarád Jirka a jeho rodina. Útrapy pozdějších koncentráků, plynové komory a pochodů smrti přežil jen mladší bratr Jirky, Milan, dnes 86ti letý multimilionář v Santiagu a jeho sestřenice, herečka Hana (provdaná Pravdová), která loni zemřela v Londýně. Bylo jí 92 let. Žila s manželem, hercem Jiřím Pravdou 6 let v Melbourne a někteří z přežilců

**ROČEK**  
WWW.ROCEK.COM.AU ■ INFO@ROCEK.EU

**Prijed'te načerpat síly do tradičních českých lázní!**

Info na: <http://www.rocek.com.au>  
[info@rocek.eu](mailto:info@rocek.eu)

**Czech Spas**

si na jejich večery české poezie jistě vzpomenou. Pestré životy Hany a Milana Platovského byly po jejich návratu z koncentráků úzce propleteny s osudem mým, ale o tom až v kapitolách příštích.

Po té pojišťovně jsem si brzy našel jako načatý právník mnohem lépe placené místo v Ústřední organizaci řemeslníků, která členům přidělovala úzce profilovaný materiál. Já se stal referentem v oddělení kovového materiálu, kde jsem po zralé úvaze žadatelům přiděloval jehly do šicích strojů (přednostně ovšem krejčím šijícím uniformy), šroubky a hřebíky truhlářům a podobně. Tedy práce velmi zodpovědná, ale i dobře honorovaná. Tohle mé zaměstnání mi umožňovalo poznat majitele velké, stále ještě (do 50 zaměstnanců) krejčovny, který mi nabídl malý byt v domě, který vlastnil. Což jeho zásluhou urychlilo náš sňatek s Rollinkou-Lolinkou po pěti letech romance, roku 1942. Za rok nato přišla na svět dcera Zuzanka, která si na sestřičku musela počkat až do ledna 1947. Krátce předtím jsem právě dokončil svá v roce 1937 načatá práva. Na tom jejich dokončení má nehynoucí zásluhu můj zaměstnavatel, Svaz řemesel, který mi na podzim 1945, po otevření univerzity nabídl studijní dovolenou s polovičním platem a s podmínkou návratu do Svazu po dosažení doktorátu. To se také stalo, jenže s tím rozdílem, že mi byla přidělena zvláštní kancelář s vlastní sekretářkou a já byl jmenován právním a současně i exportním referentem. A plat byl víc než zdvojnásoben. Ten „export“ tam byl přidán s ohledem na to, že jsem ve své původní žádosti o inzerované místo uvedl a zdůraznil svou vícejazyčnost: němčinu, franštinu ba i částečnou španělštinu. Osm let povinné latiny jsem zamlčel. Svou čtyřletou školní francouzštinu jsem si i za protektorátu vylepšoval večerními kurzy v Aliance française, ale samozřejmě jsem netušil, co mě čeká.

O to se nevědomky zasloužil první poválečný francouzský prezident, generál De Gaulle. Aby ukázal světu, jak rychle a úspěšně se Francie a zejména její průmysl zotavil po německé okupaci, uspořádal na jaře 1947 v Paříži první poválečný veletrh – Foire de Paris a pořadatelé pozvali k účasti většinu předválečných průmyslových vystavovatelů. Tedy i velké průmyslové firmy v ČSR. Ale protože se většina z nich stále ještě nestačila vrátit k mírové výrobě předválečné, ministerstvo průmyslu francouzské pozvání zdvořile odmítlo. Jenže Francouzi (a já se přiznávám, že jsem nekritický frankofil) se jen tak odstrčit nedali. Totéž pozvání poslali i na Ústřední svaz řemesel. Malá ryba taky ryba. Jako exportního referenta si mě předseda svazu zavolał okamžitě na poradu a samozřejmě překlad pozvání. Nabídkou Francouzů byl předsedou zvolený zámečník Sajal nadšen a vyzval mě, abych obratem zjistil zda a kolik větších řemeslnických výrobců by mělo o účast na veletrhu zájem. Dal mi k dispozici svazové auto se šoférem a po celý týden jsme objížděli většinou pražské větší výrobce koženého zboží (kabelek, rukavic, bot), umělé bižuterie, fotorámečků atd., atd.

Dokonce jsem objevil v Praze usídlenou výrobkyni klobouků Madame Tombeau, která už před válkou vyvážela do Paříže své dámské klobouky. O účast projevil zájem víc než 20 výrobců, ale když Francouzi na můj dotaz (korespondence mi problémy nedělala) oznámili, že budou financovat cestovní výdaje 40ti vystavovatelům, nestačil předseda zájemce odmítat. Původně měli Francouzi úmysl poslat pro účastníky autokar, který by je po dvou týdnech veletrhu přivezl zpět do Prahy, ale projetí stále ještě zaminovaným Německem uznali jako příliš riskantní. Oznámili nám téměř neuvěřitelné rozhodnutí, že pro nás pošlou z Paříže letadlo! A opravdu poslali.

*pokračování*

## Ivan Kolařík - Úvaha o taxikářích

Ať si říká kdo chce co chce, neexistuje lepší zaměstnání než taxikářství.

Pro autora, který se nedávno v tisku zmínil, že toto je nejméně populární zaměstnání, mám pouze slova pohrdání. Kdyby například uvedl třeba zřízence v márnici či učitele, dal bych mu za pravdu. V márnici je člověku věčně zima, nemá si moc s kým poklábosit, nikdo moc nevtipkuje, od srdce se většinou nikdo, kromě pozůstalých, na které se usmála vidina dědičtí, nezasměje a jste-li slabší povahy, tak se pořád jenom chvějete, že vám některého ze zákazníků třeba přivezli omylem a že se v ledničce náhle probudí a bude vám dělat nepříjemnosti.

A co se pedagoga týče, ten již dávno přestal být autoritou vzbuzující ve studentech respekt a strach.



## MUDr Alžběta Gazdíková a MUDr Přemysl Kunz

si dovoluji oznámit, že ordinuji  
v **Medical and Dental Centre**  
490-524 Springvale Rd. Forest Hill 3131

**Ph. 88041900**

**No appointments necessary,  
Medicare bulk billing**

**Ordinace je otevřena 7 dnů v týdnu**  
Po-Pá 7.00-22.00 So-Ne 8.00-22.00



Naopak, pedagog se teď bojí studentů a hlavně pak jejich nasupených rodičů, kteří nelení do školy přiběhnout a učitele před celou třídou ztrestat, vytáhá-li náhodou jejich ratolest za uši, když se po něm pitvoří.

Oproti tomu taxikářeni nemá chybu. Ježdění taxíkem byl můj životní sen, který si nenechám pošramotit nějakým pisálkem, který očividně neví, o čem mluví.

Pravda, v poslední době se naše řady rozmnožily o mnoho oturbanovaných, někdy i ušmudlaných řidičů s bílými plnovousy a šavličkami za pasem, kteří sáhodlouze směšně akcentovanou angličtinou pasažérům vykládají o krásách Punjabu a nasycují taxíky vůní kari koření. Zrovna tak nemá smysl zapírat, že si toto zaměstnání přechodně vybírají bývalí bojovníci rozmanitých afrických kmenů, kteří svým zjevem někdy nahánějí pasažérům hrůzu. Tito válečníci s obličejí pokrytými roztodivnými jizvami znají jak angličtinu tak město pouze sporadicky, což má za následek to, že za volant usedají zfrustrovaní pasažéři, kteří se raději dovezou třeba na letiště sami. Připouštím, že někteří z nových řidičů, včetně těch, kteří kvůli náhlé potřebě se pomodlit musí náhle jízdu na půlhodinku přerušit, takže pasažér nestihne letadlo, nám poslední dobou trochu pošramocují naši jinak skvělou australskou reputaci.

I laik však ví, že všeobecně řečeno, taxikáři jsou často vysoce vzdělaní a inteligentní lidé, kteří si řízení taxíku zvolili kvůli tomu, aby po příchodu do nové země uživilí rodinu. Žluté taxíky řídí právníci, lékaři, inženýři a jiní profesionálové, kteří trpělivě čekají, až se naučí anglicky a budou schopni ve své původní profesi pokračovat.

Až konečně jednou odejdou, zůstaneme my, - taxikáři skalní, pro které tato profese není pouhým přechodným zaměstnáním, nýbrž vrcholným pracovním uspokojením, které nám čtrnáctihodinová jízda za volantem denně přináší. Oproti kolegům přechodným nalézáme pohodlí v prosezených sedadlech, která si pokrýváme speciálním přehozem z tvrdých kuliček, abychom ve stáří náhodou netrpěli nepříjemnými neduhy jako třeba hemeroidy nebo zborcenými plotýnkami.

My v ničem jiném v životě pokračovat nehodláme. Milujeme být pánem svého času a řídit lepší auto než nám stojí doma v garáži. Šestiválec automatiku s klimatizací a efektivním topením, které vytváří útulné pracoviště. V práci máme také gumové koberce, takže když náhodou dojde k nehodě a opilý pasažér, který nestačí včas požádat o zastavení či stáhnutí okénka, vám pracoviště poblije, tak se to svinstvo hravě uklidí. Nechutný pach v kabině, ve které musíte do konce dne sedět vynahradí extra bankovka, kterou vám pasažér musí za znečištění k jízděmu připlatit. Nemusím zdůrazňovat, že alkoholem zmožené zákazníky z tohoto důvodu vítáme s otevřenou náručí. Kdo by si rád nepřivydělal tím, že přeslechne bledého pasažéra úpěnlivě žadonícího o nutnou zastávku. Proto také všemožně usilujeme o přidělení noční šichty, protože je velká naděje, že díky mnoha opilcům ušetříte manželce na kabelku z krokodýlí kůže.

Ukažte mi zaměstnání, při kterém, když na vás přijde smrtelná únava, můžete zabočit do tiché uličky a zchrupnout si. Kolik vás, bankovních ředitelů či podomních obchodníků může během pracovní doby zajet domů na káfičko nebo, když vás honí mlsná, na večeríčku? Nebo si jen tak na minutku odskočit a pomilovat se se ženou?

Jelikož nejsme žádní nevzdělanci, pasažéři si usedají vedle nás a očekávají inteligentní konverzaci. A my zřídka kdy zklameme. Oproti pedagogům my taxikáři máme opravdový vliv na utváření světového názoru občanů a na vzdělávání dospělých, které během jízdy obohatíme svými hlubokými znalostmi v oblasti politické, kulturní či sportovní. Od samotného zmačknutí taxametru hučíme do pasažérů, kteří by se jinak ukousali nudou a zahrnujeme je informacemi, o kterých se jim ani nezdálo.

Obvykle je máme z první ruky, protože naši pasažéři s námi často i informace intimního rázu milerádi sdílejí; jsme něco takového jako ta vrba, které se musí svěřit, aby si ulehčili. Dobře vědí, že je malá pravděpodobnost, že nás ještě někdy uvidí. Na silnicích jsou nás stovky. Musím však zdůraznit, že my taxikáři jsme především nadmíru diskrétní. Dobře víme, že si pasažéři někomu musí vyklopit své srdce, vypovídat se a svěřit se se svými strastmi a tajnostmi. Důvěřujte někomu u piva! Ukecnete se manželce! To prostě nelze. Avšak pobledlý bankovní manažer, který se vám svěří, že právě hazardní hrou probendil konta svých klientů ví, že to nepůjde dál. My, taxikáři staré gardy víme hodně, viděli jsme hodně, ale hrob je proti nám ukecaný. Proto jsou také policajti z nás tak zfrustrovaní. To jsou však jediní lidé, kteří na nás, kromě pasažérů, co se musí na letiště odvézt sami, protože taxikáři neznají cestu, nadávají.

Všeobecně řečeno nás však mají lidé rádi, protože jim poskytujeme spolehlivé služby, ke kterým patří někdy i zprostředkování ložnice. To nadšeně vítají

**Eva Jančík**

*z bývalé Bohemia Travel  
si dovoluje oznámit,  
že nyní pracuje v cestovní kanceláři*

**Jetset**

488 Centre Road, Bentleigh 3204  
Tel: 03 9563 9122, Mob: 0413 499 321  
Email: eva@bentleigh.net



Ilustrované čtení pro vaše potěšení

**POZITIVNÍ  
NOVINY**

www.pozitivni-noviny.cz

www.pozitivni-noviny.cz

**ÚNOR 2009**

**15**

zvláště pasažéři mladí, kteří se v ranních hodinách plní něhy a alkoholu vracejí z nočních klubů a nemohou vyznání lásky jeden k druhému vydržet než je dovezeme domů. Zadní sedadlo taxíku se pak stává součástí utužení velkého citu, který tito roztomile zamilovaní lidé k sobě uchovávají. Ano, zapocená skla sice jízdu způsobují více nebezpečnou, ale opět, vítaný příplatek všechno vynahradí.

Zřejmě málokdo si uvědomuje, že taxík je pro nás jinými slovy univerzita, taková malinká přednášková síň, protože se díky našim denním konverzacím s právníky, politiky, profesory a umělci neustále něco nového dovídáme. Tito pasažéři dnes a denně rozšiřují naše obzory, které my na oplátku rozšiřujeme dalším pasažérům. Ti na letišti nebo u milenek opouštějí vozidlo mnohem vzdělanější, zatímco i my se můžeme pochlubit nově nabytými znalostmi. A tak to jde pořád dokolečka, protože pasažéři budou sdílet námi poskytnuté informace s jinými lidmi, rodinami a kolegy.

Navíc máme dobré srdce. Často se nám sželi pasažérek, které po usednutí začnou fňukat, že na jízdu nemají peníze, ale že jízdné uhradí v naturáliích. Jak si jednotliví řidiči tyto naturálie představují, záleží jenom a pouze na nich. Já, jako řidič kulantní a především slušný, samozřejmě nebazírují na nějakých bakchanáliích. Mě uspokojí pouze částečný nebo když pasažérka jinak nedá, úplný striptýz. V takovém případě se pasažérce samozřejmě jízdné neúčtuje. Spokojenost na obou stranách. Vlastně na více, když ku příkladu si zaplacení jízdného v naturáliích během jízdy všimnou okolo jedoucí řidiči, kteří pak dlouho nemohou uvěřit svým očím a svému štěstí. Těm pak vadí pramálo, že přes upocené brýle zaviní třeba vážnou autonehodu, po které svůj automobil odepíší...

S notnou dávkou pýchy musím dodat, že oproti jiným zemím, kde vás kolegové oškubou, že na to dlouho nezapomenete, jsme my, taxikáři australští, poctiví. S tím snad bude souhlasit i ten prapodivný autor, který se snaží naši profesi ponížít. Jen zřídka, zvláště pak byl-li na výdělek bídný den a pakliže jste si stoprocentně jistí, že pasažér město v žádném

případě nezná, uděláte s ním delší okružní cestu, aby měl možnost krásy města blíže poznat, zatímco ho ujišťujete, že ho na místo určení vezete zkratkou. Že někteří kolegové, kteří v Austrálii nejsou dlouho, tvrdošjně vyžadují bakšis, pokládám za krajně nedůstojné jednání poškozující dobré jméno našeho cechu. Pevně věřím, že se to časem odnaučí. Samozřejmě, jsme jenom lidi, a tak zapomenutá peněženka nebo mobil jsou někdy až příliš neodolatelně lákavé. Jak říkám, jsme pouze lidi a musíme žít rodiny. Ale paraple nebo sako, které pasažér v taxíku zapomenul, a které se nám nehodí, bez váhání vždycky odevzdáme. Nakonec i ten mobil, když zjistíme, že nám je k ničemu...

Bohužel na světě neexistuje zcela bezpečné pracoviště. Jako kulisákovi vám mohou upuštěné železné schody přerazit holenní kost, farář křtící děťátko ho může omylem v křtitelnici utopit, elektrikářův popel mohou pozůstalí lopatkou shrabat na malinkou hromádku... I naše zaměstnání není bez nebezpečných úskalí. Stane se, že vám pasažér odmítne zaplatit, a když na něm jízdné slušně vyžadujete, přinejlepším vás seřeže tak, že skončíte na vozejků. Pakliže štěstí nemáte, tak se o vás příští den bude psát v novinách a obrázky vaše a vaší uplakané rodiny zpestří večer milionům televizních diváků. Alespoň se díky taxikaření nakonec něčím proslavíte. A rodina na vás bude právem hrdá...

Na závěr vřele doporučuji: zapomeňte na univerzitní diplomy a výuční listy, které nevedou k ničemu jinému než k ponurému zaměstnání. Budoucnost je v řízení taxíků. Svoboda za volantem je svoboda podnikání. Věřte, že nebudete litovat!

*Humorné povídky Ivana Kolaříka můžete najít také na internetových Pozitivních novinách*  
[www.pozitivni-noviny.cz](http://www.pozitivni-noviny.cz)



### **VÁŽENÍ ČTENÁŘI —**

**Laskavě odstříhněte a pošlete (napište) na adresu redakce  
ČECHOAUSTRALAN  
P. O. Box 1008, Hawksburn 3142**

Roční předplatné:- \$40

Příspěvek/Dotace:-

Inzerce:-

Šeky na účet ČECHOAUSTRALAN

**Email adresa:-**

**Změna adresy:-**





## Anglické jahody

**ANGLICKÉ JAHODY** je netypický, zvláštní název nového českého filmu, který se objevil v kinech koncem minulého roku a který mne osobně nejvíc zaujal z nedávné celkem slabé produkce našich filmařů. Film je obdivuhodným počinem režiséra Vladimíra Drhy a scenáristy Martina Šafránka, kteří se konečně chopili jednoho z nejzávažnějších historických témat země - 21. srpna 68. Téma dosud opatrnicky či váhavě obcházené českými tvůrci možná s výjimkou filmu Pelíšky se objevuje na plátně s producenty minimalistickým finančním zázemím a přesto se pamětníka té doby, ať již staršího nebo v mém případě mladšího, dokáže emotivně

silně dotknout. Není bez zajímavosti, že mnohé recenze filmu psané kritiky z generace, která zjevně události toho dne nezažila, filmu vytkají zcela nedůležité věci a nechápou podstatu sdělení filmu.

Tragické hodiny prvního dne sovětské okupace spojují osudy několika lidí a mění jejich život, stylem ne nepodobně propletené příběhy připomínají prolínání dějů v amerických úspěšných filmech Crash a Babel. Nicméně, toto je česká scéna. Nálada filmu je proto jiná - česká, malá, tragická i komická zároveň. Nelze napsat nadnesené zhodnocení, že se jedná o „zrcadlo společnosti“, je to spíš takové zrcátko nastavené té nepochopitelné události jednadvacátého srpna v české zemi, spatřujeme v něm tvář okupantů i okupovaných bez stranickosti, patosu či zášti. Zrcadlí psychiku obyčejných lidí pod tíhou osudově hořkých chvil, které nikdo nechtěl.

Zajímavá faktická linka příběhu je spojována přechodem z černobílé dokumentární podoby filmu do barevného příběhu třech mladých lidí - studenta Tomáše, který má v nejasném plánu toho kritického dne snad emigraci do Anglie pod záminkou brigády na jahody, jeho lásku Táňu a mladého Rusa, který se rozhodne emigrovat přímo ze svého tanku. Postavu vojáka, který zásadním způsobem vstoupí do života hrdinů, hraje skvěle Alexej Bardukov, tento mladý herec je ve své zemi označován za ruského Brada Pitta. Představitelé rodiny Tomáše, herci Viktor Preiss, Pavla Tomicová a Nina Divíšková budou za své výkony s největší pravděpodobností nominováni na ceny Zlatého Lva. Charaktery, které dokonale ztvárňují v „hereckém koncertě“ jsou podobně jako v Pelíšcích důvěrně skuteční, lidstí a obyčejní, jako ze života.

Za zmínku stojí i zvláštní písnička, která zní celým filmem - „Malčík moj“. Zpívá ji její autor, jednadvacetiletý Tomáš Klus, říkají mu už dnes novodobý Karel Kryl a myslím, že o něm ještě uslyšíme. Je to prý správný kluk, sportovec a citlivý intelektuál. Už jsem zmiňovala, že mezi mladou českou generací film příliš neuspěl. Možná to bude i tím, že jak říká režisér filmu Vladimír Drha, kterému bylo v době okupace 24 let, byla mládež tehdy jiná: - „V hospodách se vedly intelektuální debaty, protože lidi byli vzdělanější. Všechny znalosti a vědomosti si museli sami hledat a uchovat v paměti. Neměli internet, kde by našli cokoli, kdykoli to potřebují. Navíc se tolik nepilo, na alkohol ani nebyly peníze.“

Každá generace je jiná, žádná by však neměla být lhostejná k historii své země. Byla jsem ráda, že mou dceru film zaujal. A vzhledem k tomu, že se narodila dvacet let po 21. srpnu a na druhém konci světa, by jí mohla být tematika filmu ještě daleko více vzdálenější. A nebo taky naopak. (sem)

Redakce ČECHOAUSTRALAN - Barbara Semenov  
P.O. Box 1008, Hawksburn 3142  
email adresa - bsemenov@cechoaustralan.com

## ČECHOAUSTRALAN © – NEZÁVISLÝ CELOAUSTRALSKÝ KRAJANSKÝ LIST

If undelivered return to:  
P. O. Box 1008  
Hawksburn 3142  
AUSTRALIA



Print Post Approved  
PP 381712/02414

